

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.428/2025/2.
A felperes:	felperes (felperes címe) Független Rendőr Szakszervezet
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe., eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Rozsos Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Veszprémi Törvényszék 7.K.700.388/2023/13-II. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 599.075 (ötszázkilencvenkilencezer-hetvenöt) forint megbízási díjat és ezen összegnek 2021. július 6-tól a kifizetés napjáig számított törvényes késedelmi kamatát, továbbá 40.000 (negyvenezer) forint első-, és 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az alperes a 15.000 (tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költségét maga viseli.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperessel rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban álló felperes az alperes Igazgatóság1 Osztály1 Csoport1jének a vezetője, munkaköri leírásának 12/b. pontja szerint szükség esetén az Csoport1 koordinátorát, valamint a Osztály2 vezetőjét helyettesíti. A felperes látta el személy1-nek, a Osztály2 vezetőjének helyettesítését, annak alap- és pótszabadsága, illetve betegszabadsága ideje alatt, a 2020. március 1-től 2022. december 31-ig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak); 2020. évben 68 nap, 2021. évben 46 nap, 2022. évben pedig 36 nap időtartamban.

A felperes keresete

[2] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. március 1-től 2022. december 31-ig terjedő időszakra 599.075 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 50%-ában határozta meg. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (1) és (3) bekezdéseiben foglaltakra alapította. Érvelése szerint az osztályvezető helyettesítése során a saját munkakörébe nem tartozó feladatokat látott el.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság a 7.K.700.388/2023/13-II. számú ítéletével a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseire hivatkozva a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felperes személy1 osztályvezető helyettesítése során más munkakörbe tartozó feladatokat látott el a munkaköréhez tartozó feladatok mellett, ezért a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében írt feltétel fennáll, a Hszt. 288/B. § (2) bekezdése azonban a tartós átirányítás időtartamát keretek közé helyezi, meghatározza annak minimum és maximum időtartamát is akként, hogy a tartós átirányítás időtartama legalább 30 nap, de legfeljebb 1 év. A bíróság a Hszt. 288/B. § (2) bekezdésében meghatározott „legalább 30 nap” időtartam értelmezése alapján megállapította, hogy – ellentétben a Hszt. 288/A. § szerinti kirendelés, valamint a Hszt. 288/C. § szerinti ideiglenes átirányítás rendelkezéseivel – a jogalkotó a tartós átirányítás esetén minimum időtartamot is meghatározott, ezért ezen időtartamnak egybefüggőnek, folyamatosnak kell lennie. Az elsőfokú bíróság szerint az ideiglenes és a tartós átirányítás között az a különbség, hogy míg az előbbi egy naptári éven belül összesen legfeljebb 30 munkanap lehet, addig a tartós átirányítás tartós jellegű és legalább 30 nap egybefüggő időtartamot jelent. A perbeli esetben a helyettesítés során az egybefüggő 30 napos időtartam nem valósult meg. A Hszt. 71. § rendelkezéseit a tartós irányítással kapcsolatban analógiaként nem kell alkalmazni a perbeli esetben, mert az más jogintézményt szabályoz és a hivatásos állományúakra vonatkozik. Rámutatott arra, hogy a felperes álláspontjának elfogadása esetén a rendvédelmi igazgatási alkalmazottak szabadságának ideje alatti helyettesítés esetére minden helyettesítést végzőnek megbízási díj járna, amely nem lehet jogalkotói cél.

[4] A felperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását és a keresetnek történő helyt adást kérte. Érvelése szerint a bírói gyakorlat a peresített időszak tartama és a helyettesítés (eltérő feladat) felmerülésének szükséges időszaka alapján dönti el, hogy a

megbízás/átírányítás időtartama meghaladja-e a 30 napot. Az alperes - annak indokaival egyetértve - az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[5] A fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a tartós átirányítás fogalmát, amelynek időtartama legalább 30 nap és egybefüggően kell fennállnia. Megállapította, hogy a helyettesített osztályvezető távolléteinek időtartama átlagosan 2-3 nap volt, a leghosszabb egybefüggő időtartam pedig 12 nap betegszabadság, amely nem feleltethető meg a tartósság követelményének, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a felperes által helyettesített osztályvezető nem volt tartósan távol, csupán a jogszabály alapján járó szabadsága, valamint betegszabadsága idején kellett őt helyettesíteni, így a tartósság törvényi követelménye nem állt fenn. Utalt arra is, hogy a tartós átirányítás a kinevezéstől eltérő foglalkoztatási formák közé tartozik, az átirányítás ideiglenes esetétől eltérően a rendvédelmi alkalmazott beleegyezését, a kinevezés módosítását teszi szükségessé, a perbeli esetben azonban erre vonatkozó adat nem merült fel. Egyetértett továbbá az elsőfokú bírósággal abban, hogy a tartós átirányítás alkalmazása kapcsán a Hszt. 71. §-ban foglalt rendelkezések analógiaként történő alkalmazására nincs mód.

A Kúria felülvizsgálati döntése

[6] A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Kfv.VII.45.037/2025/6. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla 5.Kf.700.381/2024/6. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A felek felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét személyenként 15.000 forintban állapította meg.

[7] Rögzítette, az eljáró bíróságok helyesen értékelték határozataikban, hogy nincs törvényes lehetőség a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjaira vonatkozó Hszt. 71. § rendelkezéseinek analógia útján történő alkalmazására, a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban álló személyek Hszt. 288/B. § rendelkezéseinek (tartós átirányításon) alapuló megbízási díj iránti igényének elbírálása során. A Hszt. 288/B. § (1) bekezdése szerint a rendvédelmi alkalmazott a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges munkaszervezési okból beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat láthat el (tartós átirányítás). A tartós átirányítás törvényi feltétele, hogy a rendvédelmi alkalmazott a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatok tartós ellátására munkaszervezési okból, csak beleegyezésével irányítható át. A rendvédelmi alkalmazott a munkáltató egyoldalú utasítása alapján, ideiglenesen a kinevezésétől eltérően (ideiglenes átirányítással, átrendeléssel) is foglalkoztatható [Hszt. 288/C. § (1) bekezdés], amelyhez a rendvédelmi alkalmazott beleegyezésére nincs szükség. Erre figyelemmel a tartós átirányítás és a kinevezéstől eltérő foglalkoztatás elhatárolásának egyik legfontosabb szempontja, hogy a rendvédelmi alkalmazott foglalkoztatása a beleegyezésével (a kinevezés módosításával), vagy a munkáltató egyoldalú utasítása alapján történt-e. A tartós átirányítás törvényi feltétele az is, hogy annak időtartama legalább 30 nap, de legfeljebb 1 év lehet. Az eljáró bíróságok helytállóan értelmezték úgy e törvényi rendelkezést, hogy a tartós átirányítás időtartamának

egybefüggőnek, folyamatosnak kell lennie, ezért a Kúria okfejtésüket ebben a körben nem kívánta megismételni. Téves azonban az eljáró bíróságoknak az önmagában helyes megállapításból a perbeli esetre levont következtetése. Az a körülmény ugyanis, hogy a rendvédelmi alkalmazott a rendvédelmi szerv hatékony működéséhez szükséges munkaszervezési okból beleegyezésével a munkaköréhez tartozó feladatok mellett tartós átirányítás keretében más munkakörbe tartozó feladatokat köteles ellátni [Hszt. 288/B. § (1) bekezdés], önmagában nem eredményezi azt, hogy a rendvédelmi alkalmazott annak időtartama alatt folyamatosan ebbe a munkakörbe tartozó munkát végez.

[8] Nem vitatott peradat, hogy a felperes a helyettesítési feladatokat a 2020. március 1-től 2022. december 31-ig terjedő időszakban volt köteles ellátni, melyből okszerűen az következik, hogy átirányítása ebben az időszakban egybefüggően, folyamatosan 30 napot meghaladóan, tartósan fennállt; a Hszt. a tartós átirányítás időtartamát nem munkanapban, illetve nem naptári évben határozza meg, továbbá az annak tartama alatt teljesítendő munkamennyiségről (munkanapról) nem rendelkezik, ezért az eljáró bíróságok a felperes keresetlevelében meghatározott munkanapok számából téves következtetést vontak le az átirányítás időtartamára vonatkozó törvényi feltétel fennállásával összefüggésben. A rendvédelmi alkalmazott tartós átirányítás alatti munkavégzése mennyiségének (a munkanapok számának), minőségének nem az átirányítás időtartama, hanem az arra járó megbízási díj mértéke szempontjából van jelentősége [Hszt. 288/B. § (3) bekezdés]. A Hszt. 71. § (5) bekezdése alkalmazása tárgyában kiforrott ítélkezési gyakorlat (pl. Kfv.VII.39.549/2021/4., Kfv.VII.45.025/2023/2.) a rendvédelmi alkalmazottak megbízási díj iránti igényének elbírálása során is irányadó, a megbízási díj 50-200% közötti mértékének meghatározása szabályszerű munkáltatói eljárás esetén a munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelési jogkörébe tartozik. Abban az esetben, ha a munkáltató a többletfeladatok ellátásáért nem határoz meg díjazást, az azzal összefüggésben indított perben a megbízási díj mértékének megállapítása a jogszabály által meghatározott keretek között – az eset valamennyi körülményének mérlegelésével – a bíróság feladata.

[9] A fentiek összegzésével megállapította, hogy amennyiben a rendvédelmi alkalmazott a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat tartós átirányítás keretében köteles ellátni, és ennek egybefüggő, folyamatos időtartama – az általa ténylegesen teljesített munkanapok számától függetlenül – a legalább 30 napot eléri, havonta megbízási díjra jogosult. A rendvédelmi alkalmazott megbízási díjra jogosultságát nem érinti, ha a tartós átirányítás tényleges időtartama az 1 évet meghaladja. A másodfokú bíróság a tartós átirányítás időtartamára vonatkozó törvényi feltétel önmagában helyes értelmezése alapján levont téves következtetésére tekintettel a felperest megillető megbízási díj mértékéről nem döntött, ezért a megismételt eljárásban a másodfokú bíróságnak a fellebbezést annak alapulvételével kell elbírálnia, hogy a felperes a 2020. március 1-től 2022. december 31-ig terjedő időszakban a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében rögzített tartós átirányítás keretében végzett munkát.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok és a kúriai gyakorlat téves értelmezésével jutott arra az álláspontra, hogy a felperes a perbeli időszakra megbízási díjra nem jogosult.

[11] A Hszt. 288/B. § (1) és (2) bekezdései helyes értelmezése szerint a tartós átirányítás időtartama egybefüggő, folyamatos fennállása megállapításának szempontjából a rendvédelmi alkalmazott tényleges munkavégzése egybefüggő, folyamatos időtartamának nincs jelentősége, különös figyelemmel arra, hogy a rendvédelmi alkalmazottnak a tartós irányítás időtartama alatt történő egybefüggő, folyamatos munkavégzése fogalmilag kizárt, a munkaidőre, pihenőidőre vonatkozó törvényi rendelkezésekre is figyelemmel. Nem volt vitatott, hogy a felperes a helyettesítési feladatokat a perbeli időszakban köteles volt ellátni, amelyből okszerűen az következik, hogy átirányítása ebben az időszakban egybefüggően, folyamatosan 30 napot meghaladóan, tartósan fennállt. Amennyiben a rendvédelmi alkalmazott a munkaköréhez tartozó feladatok mellett más munkakörbe tartozó feladatokat tartós átirányítás keretében köteles ellátni, és ennek egybefüggő, folyamatos időtartama – az általa ténylegesen teljesített munkanapok számától függetlenül – a legalább 30 napot eléri, havonta megbízási díjra jogosult. A megbízási díjra jogosultságát nem érinti, ha a tartós átirányítás tényleges időtartama az 1 évet meghaladja. Mindezek tükrében – mint azt a Kúria a Kfv.VII.45.037/2025/6. számú végzésében rögzítette – a felperes a perbeli időszakban a Hszt. 288/B. § (1) bekezdésében rögzített tartós átirányítás keretében végzett munkát, amely feladatokért a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerint díjazásra jogosult. A Kúria a hivatkozott döntésében a jogalap kérdésében állást foglalt, amelytől a másodfokú bíróság nem térhetett el, és nem is kívánt eltérni, azzal maga is egyetértett.

[12] A megbízási díj mértéke körében a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése tartalmaz rendelkezést, amely szerint a rendvédelmi alkalmazott a tartós átirányítás időtartamára havonta a rendvédelmi illetményalap 50-200%-ig terjedő mértékű megbízási díjra jogosult. Mint azt a Kúria a döntésében kifejtette, a Hszt. 71. § (5) bekezdése alkalmazása tárgyában kiforrott ítélkezési gyakorlat a rendvédelmi alkalmazottak megbízási díj iránti igényének elbírálása során is irányadó. Abban az esetben, ha a munkáltató a többletfeladatok ellátásáért nem határoz meg díjazást, az azzal összefüggésben indított perben a megbízási díj mértékének megállapítása – az eset valamennyi körülményének mérlegelésével – a jogszabályi keretek között a bíróság feladata. Jelen esetben a felperes a megbízási díj iránti igényét a Hszt. 288/B. § (3) bekezdése szerinti minimum mértékben, a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint) 50%-ában jelölte meg, amely mérték minimálisan megilleti a rendvédelmi alkalmazottat (így a felperest), amennyiben a munkáltató utasítására más munkakörbe tartozó feladatot lát el. Ennek következménye pedig jelen ügyben az, hogy a jogalap fennállása esetén – melyben a Kúria állást foglalt – az összecszerűség fogalmilag nem tehető vitássá, és az a többletfeladatok mennyiségét és a többletfelelősséget tekintve eltúlzott nem lehet.

[13] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és az alperest a keresetben foglaltak szerint kötelezte a felperes részére a megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére.

[14] A felperest megillető első- és másodfokú perköltség számításánál a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) volt irányadó, figyelemmel arra, hogy a keresetlevél és a fellebbezés – mint eljárást megindító beadványok – előterjesztésére egyaránt 2025. február 8. napját megelőzően került sor.

[15] A pervesztes alperes a Kp. 35. § alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) és b) pontjai, továbbá (3) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek 30.000 forint, a pertárgyértékhez igazodó jogtanácsosi munkadíjat, valamint 10.000 forint útiköltséget, mint indokolt készkiadást (a felperesi képviselő az elsőfokú eljárásban egy tárgyaláson jelent meg); összesen 40.000 forint elsőfokú perköltséget. A másodfokú bíróság az IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított 15.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére. Az alperes szintén pervesztessége okán köteles megfizetni a felperesnek a Kúria által 15.000 forintban megállapított felülvizsgálati eljárási költséget.

[16] Az alperes a részére megállapított 15.000 forint felülvizsgálati eljárási költséget pervesztessége miatt maga viseli.

[17] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (47.926 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 24.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Szeles Balázs György s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.
a tanács elnöke, előadó	bíró	bíró